

Ada Vondrášková

Do sboru ve Střešovicích patřím více než deset let, nechala jsem se zde jako dospělá pokřtít. Od začátku mi byla blízká jakási svoboda, kterou společenství jedinci poskytuje. Nepocítila jsem žádnou strojenost, žádné vnučování. Na druhou stranu, proniknout dovnitř do sborového společenství a najít v něm své místo byl běh na dlouhou dobu (možná stále trvá). Jsme společenství poměrně uzavřené, z mého pohledu občas můžeme působit tak, jako bychom nikoho nového ve sboru „nepotřebovali“. Zde vidím určitě příležitost pro zlepšení. Umět nově příchozí pozvat mezi nás - ovšem bez nátlaku či pocitu povinnosti, to je pro mě výzva.

Na střešovickém sboru si asi nejvíce vážím jeho rozmanitosti, bohatosti v mnoha směrech. Líbí se mi, že jsme relativně pestré společenství, na bohoslužbách se potkávají všechny generace, lidé různých zaměření, profesí, snad i lidé různé zbožnosti a různých pohledů na to, jak by měl nebo mohl vypadat sborový život. Až donedávna jsem měla pocit, že my všichni, byť rozdílní, se můžeme ve střešovickém společenství dobře cítit a fungovat společně. V posledních dvou letech se toto mé

vnímání mění, cítím ve sboru napětí, nesoulad, vytrácí se snaha o pochopení, porozumění jeden druhému. Nesu na tom svou odpovědnost i já a je pro mne velmi důležité pokusit se tuto tenzi mírnit, řešit společně vzniklá nedorozumění.

Od roku 2014 jsem členem staršovstva (kandidovala jsem na místo náhradníka a na tomto postu setrvala až do konce loňského roku, kdy rezignovalo několik presbyterů – v současné době jsem tedy řádným členem staršovstva). Být součástí tohoto úzkého kruhu presbyterů, moci sledovat diskuse, projednávání, rozhodování, to byla pro mě prvních několik let krásná zkušenost. Měla jsem dojem pospolitosti, respektu jeden ke druhému, naslouchání názorům ostatních. V posledních letech se atmosféra na staršovstvu hodně proměnila. Jako bychom se už nedokázali navzájem slyšet, porozumět si. Důvodů k této situaci je asi více, sama je nejsem schopná všechny objektivně nahlédnout, pochopit. Ani teď se nebudu pokoušet je rozklíčovat.

V současné situaci je podle mého názoru důležité hledět do budoucnosti. Zároveň ale bude potřeba říci si přímo, jak si kdo z nás budoucnost sboru představuje. Pro nás, současné starší, to znamená hlavně naslouchat. Diskutovat o tom, co chce sbor.

Hledat kompromisy. Zde vidím velkou příležitost pro zlepšení. Staršovstvo by mělo mnohem více komunikovat se sborem, každý jeden presbyter. Sbor by měl na druhou stranu důvěřovat starším, že rozhodnutí, která dělají, nedělají jen ze své vůle a pro sebe. Obnovit vzájemnou důvěru nebude snadné.

Na konec si neodpustím několik slov k faráři našeho sboru. Osobně se domnívám, že jsme sbor jednoho faráře (jakkoliv mi vyhovoval tandem Pavla Pokorného a Lenky Ridzoňové). To, že Pavel Pokorný odchází, je mi líto. Ještě více je mi líto, v jaké atmosféře odchází. Přála bych si, aby byl Pavel naším farářem i v příštích letech.

Vzhledem k tomu, že budeme muset hledat faráře nového, preferovala bych člověka obdarovaného zejména schopností srozumitelně a důkladně vykládat Písmo a schopností být dobrým pastoračním průvodcem. Líbilo by se mi, kdybychom se do života sboru více zapojovali i my, obyčejní členové, myslím, že by to náš sbor posílilo. Kéž k tomu nalezneme dostatek času, síly a prostoru.

Úplně na závěr něco o mně. Vystudovala jsem magisterský obor diakonika na ETF UK, v průběhu studia jsem pracovala s drogově závislými a jezdila na dobrovolnické výjezdy do ústavu sociální péče na Ukrajinu. Po ukončení studia jsem s radostí působila v organizaci Remedium jako koordinátor v klubu pro seniory a poslední dva roky jako asistent pedagoga na prvním stupni ZŠ. S manželem Petrem máme čtyři děti, s tím čtvrtým jsem teď čerstvě na mateřské dovolené.